

Мужилівський Петро Михайлович

Кандидат технічних наук,
фахівець у галузі видобування,
переробки і постачання газу

Народився 18 травня 1929 р. у м. Полтава. У 1952 р. закінчив механічний факультет Львівського політехнічного інституту, де опанував спеціальність «Двигуни внутрішнього згорання» та отримав кваліфікацію інженера-механіка.

Після завершення навчання П. М. Мужилівський розпочав свій трудовий шлях у Київському управлінні з експлуатації газопроводу Дашава–Київ на посадах начальника зміни та начальника електростанції 3-го районного управління (м. Красилів), а в 1955 р. став головним інженером Бердичівського районного управління. З 1957 р. він був головним інженером Дніпропетровського управління магістральних газопроводів Головазу СРСР (надалі — Держгазпром СРСР, а з 1965 р. — Мінгазпром). Згодом управління було перебазоване до м. Харків.

У 1966 р. Петро Михайлович отримав запрошення на роботу в апарат Міністерства газової промисловості. Спочатку працював заступником начальника Головного управління з транспортування і постачання газу, потім — головним інженером

цього управління. Пізніше він обіймав посади головного інженера, начальника Управління з розподілення і використання газу в народному господарстві, заступника начальника Головного науково-технічного управління.

У 1984 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Ефективність використання паливного газу на компресорних станціях».

Як досвідчений спеціаліст, Петро Мужилівський на громадських засадах долучався до роботи в міжнародних газових організаціях. Був представником Мінгазпрому в групі експертів Комітету з газу Європейської економічної комісії ООН, головою комітету з промислового використання газу Міжнародного газового союзу (1979–1985), заступником головного редактора журналу «Газовая промышленность» (1984–1988). З 1989 р. очолював Балканське техніко-комерційне бюро Державного газового концерну «Газпром» (правонаступник Міністерства газової промисловості).

Із 1993 до 2012 р. Петро Михайлович обіймав посаду комерційного директора, потім — першого заступника генерального директора АТ «Автогаз» ВАТ «Газпром».

Є автором 15 винаходів, запроваджених у виробництво, 27 опублікованих наукових праць і монографії «Підвищення ефективності використання газу на компресорних станціях» (рос.), які присвячені проблемам підвищення ефективності застосування паливно-енергетичних ресурсів.

У 1986 р. за дослідження, розробку й освоєння серійного виробництва і впровадження в народне господарство газових двигунів став лауреатом премії Ради Міністрів СРСР.

Нагороджений орденом «Знак Пошани», медалями «За доблесну працю», «Ветеран праці». П. М. Мужилівський — почесний працівник газової промисловості, лауреат премії ім. акад. І. М. Губкіна.

Музичко Ігор Іванович

Інженер-геолог, академік УНГА,
фахівець у сфері розробки
нафтогазових родовищ

Народився 2 лютого 1937 р. у с. Базалія Базалійського району Хмельницької області. У 1959 р. закінчив геологорозвідувальний факультет ЛПІ за спеціальністю «Геологія і розвідка нафтових та газових родовищ» і почав працювати на Радченківському нафтовому родовищі (Полтавська область), де пройшов шлях від оператора з видобутку нафти та дослідження свердловин до старшого геолога НПУ «Радченкове».

У 1961 р. Ігор Музичко був призначений головним геологом новоствореного Охтирського нафтопромислу (з 1963 р. — Охтирське НПУ). Протягом 1966–1977 рр. працював начальником відділу геології та розробки родовищ об'єднання «Укрсхіднафта» (м. Полтава), а впродовж 1977–2002 рр. — начальником технологічного відділу з розробки нафтових та газових родовищ ВО «Укрнафта» (м. Київ).

З 2002 р. Ігор Іванович — головний технолог із розробки нафтогазових родовищ ТОВ «Галс-К Лтд» (м. Київ). Спільно з фахівцями ПАТ «Укрнафта» займається налагодженням буріння нових

свердловин із горизонтальними та похилоспрямованими стовбурами для інтенсифікації розробки слабодренованих та застійних зон із залишковими запасами на старих вироблених родовищах.

До сфери його наукових інтересів належить удосконалення методів освоєння запасів родовищ, збільшення нафтовилучення із застосуванням поверхнево-активних речовин, регулювання фільтраційних потоків, використання тепла Землі тощо. І. І. Музичко — автор і співавтор понад 90 публікацій (зокрема чотирьох монографій — «Нафта і газ України», «Нафта і газ Прикарпаття» тощо), присвячених проблемам розвитку галузі, розробленню нормативних документів, дослідженню свердловин. Отримав шість патентів на винаходи.

Брав участь у підготовці та відкритті десяти родовищ, серед яких Бугруватівське, Клиньське-Краснознаменське та ін. Долучався до обґрунтування буріння ущільнювальної сітки свердловин із допомогою семи горизонтальних свердловин і п'яти з похилоспрямованими стовбурами на Гнідинцівському, Качанівському, Малодівичькому, Прилуцькому та Скороходівському родовищах. Ігор Іванович був одним із головних виконавців Національної програми «Нафта і газ України до 2010 р.», яка стала основою Концепції розвитку паливно-енергетичного комплексу України до 2010 р.

Він — учасник 30 вітчизняних і зарубіжних науково-практичних конференцій. З 2002 р. — індивідуальний член Всеукраїнської нафтової асоціації Світового нафтового конгресу. На громадських засадах є членом колегії та експертом ДКЗ України, ЦКР Міненерговугілля. Автор поетичних збірок «Нефти аромат» та «Копаємося в надрах».

Нагороджений урядовими медалями та низкою відомчих відзнак, золотим знаком Спілки геологів України, знаками «Винахідник СРСР» та «Відмінник нафтової промисловості».